

CIRCUS | NEDERLANDSE PREMIÈRE | STOCKHOLM, ZWEDEN

JOHAN WELLTON

Glitch

JOHAN WELLTON OVER *GLITCH*

'Dit heeft niets meer met entertainment te maken, dacht ik'

Het is misschien niet iets wat je meteen van een Zweed zou verwachten. Heel stereotiep staan zij toch bekend als een niet zo heel spraakzaam volk. Daar is bij Johan Wellton niets van te merken. Deze wereldberoemde Zweedse jongleur staat met zijn voorstelling *Glitch* op deze editie van Noorderzon.

'Ik vond mezelf op den duur eigenlijk helemaal niet leuk meer'

Noorderzon heeft al jaren een circustraditie. Het festival programmeert circus dat haast geen circus meer is; zeker niet in de traditionele betekenis van het woord. Het circus dat hier geprogrammeerd staat, zoekt voortdurend de grenzen van het genre op. Dat levert vaak spectaculair circus op. Dat geldt ook voor Johan Wellton. 'Ik vond mezelf op den duur eigenlijk helemaal niet leuk meer', zegt Johan Wellton vrijwel aan het begin van zijn antwoord op de vraag hoe hij *Glitch* zou omschrijven. 'Ik treed al op vanaf toen ik jong was, ik ben rijk geworden van mijn werk en ik trad overal ter wereld op. Doordat ik constant aan het optreden was, kwam ik op een gegeven moment op het punt dat ik mezelf totaal was kwijtgeraakt. Ik herkende mezelf niet meer, omdat ik probeerde om het zoveel mogelijk mensen naar hun zin te maken. En als je beroep zo bepalend is voor je levensstijl, is dat behoorlijk zwaar en existentieel. Het kernwoord voor *Glitch* is dan ook: crisis.'

ROMEO TENT | 75 MIN

di 28 t/m vr 31 aug | 20:15 uur

entree | 17,50

taal | Engels

N
D
E
R
Z
O
N

‘I could become anyone, really’

Een snelle online zoektocht leert de betekenis van het woord glitch: de onverwachte output die het gevolg is van een voortdurende elektronische of softwarematige storing. De titel van de voorstelling is dus wel heel passend. ‘*Glitch* was eigenlijk helemaal geen voorstelling. Dat was niet de bedoeling. Het werd er uiteindelijk wel één. Het begon als een persoonlijk proces’, licht Wellton toe. ‘Samen met regisseur Stephen Rappaport heb ik mezelf opgesloten in een studio. Alles weer opnieuw, alles weer tegen het licht houden. Dit is therapie, dacht ik.’ Wellton wilde gewoon spelen, bezig zijn met wat hém bezighoudt. ‘Ik dacht wel steeds: dit kan ik aan niemand laten zien. Dit is te hard, te hardcore. Dit heeft niets meer met entertainment te maken. Met mijn regisseur ben ik door verdriet en boosheid heen gegaan om uiteindelijk uit te komen bij heel rijke verhalen. Verhalen die iedereen wel heeft en kent.’

Vanuit die verhalen is Wellton voorzichtig aan weer een voorstelling gaan bouwen. ‘Toen ging die voorstelling ook niet meer alleen maar over mij. I could become anyone really. En dat was zó bevrijdend. Opeens was alles mogelijk en toegestaan. Zo kwamen Stephen en ik tot de kern van de kunst van het opvoeren. Voor het eerst in meer dan 25 jaar voelde ik me omver geblazen.’

‘Wat er toen in die studio gebeurde, was onbeschrijflijk. Het leek erop dat op één of andere manier het leven weer terugkwam’, vervolgt Wellton. ‘Door dit hele proces zijn zowel Stephen als ik geheeld. Het heeft ons genezen. Dat was ook het punt dat we dachten: we moeten dit laten zien. We moeten hiermee gaan toeren.’ ‘Ik gebruik mijn wens om op te geven als mijn platform om te vliegen’

Je bent misschien nu geneigd te denken: mooi, Johan Wellton heeft de crisis doorleefd en nu, hop, weer verder, verder met het oude leventje. Sadder, but wiser. Het paradoxale is echter dat Wellton juist de crisis koestert.

De crisis volledig omarmt. Niet omdat het je uiteindelijk sterker maakt, zoals we in de huidige prestatie-samenleving worden verwacht te ervaren, maar omdat juist in die crisis iets wezenlijks wordt blootgelegd.

‘Ik gebruik mijn wens om op te geven, om alles maar dan ook alles aan de wilgen te hangen, als mijn platform om te vliegen. En dat werkt nog steeds. Ik vind het dus ook weer heel leuk om op te treden. Zo doe ik dit jaar ook weer heel wat meer commerciële voorstellingen, maar dankzij *Glitch* – my baby – kan ik dat ook met plezier doen.’

De crisis heeft hem eerlijker gemaakt, beweert hij. Natuurlijk wil hij nog steeds pleasen, hij valt ten slotte zo af en toe ook eens terug in zijn ‘oude’ gedrag. Maar het gaat niet meer ten koste van alles, ten koste van hemzelf. Hij heeft gemerkt dat de crisis hem een grote hoeveelheid waarachtigheid heeft opgeleverd. Dat is misschien nog wel spectaculairder dan alle grootse special effects en extravaganties in zijn voorstelling.

